

Emi

Čedžu sala, 2011-ųjų gruodis

Horizonte nutįsta plonytė oranžinė juosta, nušviesdama pilką gruodžio dangų viršum tamsių Pietų jūros vandenų. Šaltą priešaušrio valandą Emi keliai skundžiasi kiek išgalėdami. Kairioji koja tokia sunki. Šiūrindama į paplūdimį Emi ją šiek tiek velka. Kitos moterys jau susirinkusios, rengiasi naro kostiumais, maukšlinasi veido kaukes. Tik saujelė nuolatinių nardytojų stovi prie vandens virpėdamos, daugiau ar mažiau nusirengusios. Dėl to, kad jų tiek nedaug, Emi kaltina žvartū žiemišką parytį. Būdama jaunesnė, ir pati dar būtų gerai pagalvojusi, ar verta ropštis iš šiltos lovos ir nerti į ledinius vandenį, bet amžius ją užgrūdino.

Įveikusi pusę kelio uolėtu krantu, Emi jau girdi, kaip Džin Hi pasakoja kitoms moterims istoriją. Vieną iš Emi mėgstamųjų. Jiedvi su Džin Hi užaugo drauge. Jų draugystė tęsiasi jau bemaž septynis dešimtmečius, išgyveno du karus. Džin Hi rankos plaukstosi lyg skrydžiui kylantys atitrūkę vėjo malūno sparnai, ir Emi suklūsta laukdama dramatiškos pauzės, visada stojančios prieš pat juoko protrūkį. Vėjo gūsis kilsteli mėlynos dervuotos drobės kraštą, po ją pasimato sena žvejų

valtis garbanomis apsilaupiusiais baltais dažais. Vėjui įkandin ritasi juoko papliūpa, valtis vėl dingsta po mėlyna drobule. Vėtrų prapūsti draugių balsai – gražiausia muzika Emi ausims. Džin Hi pamato ją, vėžlinančią artyn, ir ištikimai kils teli ranką. Visos kitos atsigrėžia, irgi moja ją pasitikdamos.

– Laukiam tavęs! – šūkteli Džin Hi. – Širyt susivėlinai išlipti iš lovos?

Emi neeikvoja energijos atsakymui. Žvilgsniu įdėmiai skvarbo aštirus pakrantės akmenėlius, kad nepaslystų ant didesnio luisto. Keliai išsijudino, šlubčiojimas nebe taip krinta į akis. Kairioji pėda jau beveik suskumba minti vienu tempu su dešine. Kitos nardytojos nebrenda į vandenį, laukia, kol ji prisiartins. Emi jau vilki naro kostiumą. Gyvenimas būste, prisiglaudusiame prie pat jūros kranto, turi savų privalumų, net jei tai tik mažytė lūšnelė. Abu Emi vaikai suauge, gyvena Seule, tad jai tereikia pastogės galvai priglausti ir valgiui išsivirti, o jos trobelė kaip tik tokia ir yra – ne daugiau, bet ir ne mažiau. Emi prisiartinus, Džin Hi paduoda jai kaukę.

– Kas gi tai? – klausia Emi. – Juk aš turiu savo. – Ji kils teli savo kaukę nuo aušinimo indo iš putplasčio, parodo ją Džin Hi.

– Šita seniena? Ji įskilusi, o juostelė sutrūkinėjusi gal šimte vietų. – Džin Hi nusispjauna ant kranto. – O šita nauja. Sūnus atvežė man dvi iš Tedžono. – Ji patapšnoja lygiai tokią pat kaukę, jau dengiančią jos veidą.

Emi įdėmiai apžiūri naująją kaukę. Ji skaisčiai raudona, o įrašas ant stiklo skelbia: *GRŪDINTAS*. Kaukė daili, o pažvelgusi į senąją Emi pasijunta pavargusi. Juostelė bent trijose vietose suraišiota dvigubais mazgais, kairėje pusėje stiklas

įskilęs, trukdo gerai matyti po vandeniu. Vandens dar neileidžia, bet ne šiandien, tai rytoj jau būtinai prakiurs.

– Nagi, užsidėk, pamatysi, – ragina Džin Hi.

Emi dvejoja. Pirštais tyrinėja tviskantį stiklinį antveidį. Kitos moterys jau paleidusios į jūrą plūdurus, ženklinančius vietą, kur pačios neria į gelmes. Prie bangų sūpuojamų oranžinių plūduru iš vandens kyšo jų galvos, netrukus viena po kitos jos neria po švelniai rytinėmis vilnimis kuprojančiu paviršiumi. Emi valandėlę stebi jas, paskui gražina kaukę Džin Hi.

– Parūpinau ją tau, – sako Džin Hi, stumdama kaukę į šalį. – Aš jos nenoriu. Man naujos tereikia vienos.

Dar kažką murmedama po nosimi, Džin Hi krypuoja prie vandens, su kiekvienu žingsniu šlepsėdama plaukmenimis. Emi žino: kad ir ką pasakytų, niekas neprivers Džin Hi apsigalvoti. Atkaklumu jai nėra lygių. Emi žvelgia į abi kaukes, laikydama jas rankose greta, priešais save. Šalia naujos, raudonosios, jos juoda kaukė atrodo neapsakomai sena, bet Emi negali priimti Džin Hi dovanos. Žino, kad naudotųsi ja labai neilgai.

– Tavo senoji įskilusi, o tu, kaip pati gerai žinai, neria per giliai. Anksčiau ar vėliau ji tau sprogs ir liksi akla! – surinka Džin Hi per petį, ruošdamasi nerti ir irtis į savo mėgstamiausią vietą.

Emi deda raudonąją kaukę į Džin Hi aušintuvą, pasilenkia užsimaukšlinti plaukmenų. Ir seka paskui senąją bičiulę į jūrą. Ledinis šaltis nutvilko iki kaulų smegenų.

Džin Hi palūkėja, kol Emi prisiartins prie jos, smulkios bangelės skalauja jai krūtinę.

– Kas buvo šiąnakt? – klausia Džin Hi.

Iš kažkur Džin Hi visada žino, kad Emi prisispnavo košmaras. Galbūt senoji bičiulė įžvelgia košmaro atspindį jos veide, o gal plaukuose atsirado nauja sidabro gija. Šiaip ar taip Džin Hi niekada nesuklysta, kaskart pareikalauja pasakyti, koks demonas šį kartą prarijo beveidę mergaitę.

Širynt Emi nenori nė prisiminti ją pažadinusios ir taip pergąsdinusios pabaisos, bet ji žino, kad bičiulė nepaliks jos ramybėj. Emi žvelgia į ramius vandenį ir leidžia sau prisiminti.

Balsas – tas balsas, kurį ji girdi tik sapnuose. Mergaitės balsas, tuo pat metu ir pažįstamas, ir nepažįstamas, tad Emi nežino, kas šneka. Mergaitė šaukia Emi vardu, jos balsas atplūsta bangomis, lyg atkeliautų iš už tūkstančių lygų tuščių jūromis.

Ji nori sušukti mergaitei, bet, kaip dažnai atsitinka sapnuose, jos pačios gerklė surakinta, bebalsė. Visa, ką ji gali, tai tik stovėti ant gruoblėtos uolos, klausytis sukuriuojančio vėjo blaškomų mergaitės šauksmų ir basų kojų pirštais įsikirtusi aštriabriaunių it skustuvas uolų, iš paskutiniųjų stengtis ką nors išžiūrėti pro pašėlusį veidą plakančią plaukų uraganą.

Apačioje, uolos, ant kurios stovi Emi, papėdėje, vėjas šiauria bangas, ir jomis artyn plaukia mažytė valtelė, o valtelėje sėdi mergaitė ir šaukia ją vardu. Jos veidas – tik blyški dėmė be jokių bruožų, boluojanti tamsioje jūroje. Ir staiga Emi be garso suklykia: mergaitė virsta per bortą ir ją praryja milžiniškas mėlynasis banginis, o kartais – pilkas kalmaras, kitais kartais – šiurpus ryklis. Praėjusią naktį tai buvo banginis – tamsiai mėlynas, tik su aštriais siaubūno dantimis. Ji

pabudo susigriebusi už kaklo, perdžiūvusia gerkle ir permirkusi prakaitu, o sapnas išbluko iš atminties, liko tik vaizdinys mergaitės, karo pražudytos jau taip seniai.

– Man rodos, šianakt buvo kalmaras, – sako Emi nė pati nesuvokdama, kam prireikė pameluoti. Galbūt lengviau klausytis Džin Hi dūzgimo apie netikrą sapną nei apie tikrą. – Taip, kalmaras, – patvirtina ryžtingai linktelėdama galvą, lyg ir leisdama suprasti, kad pokalbis baigtas. Bet Džin Hi neketina jos taip lengvai paleisti.

– Ir vėl pilkas? Ar šįsyk buvo baltas? – klausia ji ir baksneli Emi alkūne. – Nagi, aš juk bandau tau padėti.

– Koks skirtumas, kokios jis spalvos? – Emi kresteli galvą, nublokšdama į akis lendančią plaukų sruogą. – Jis vis tiek ją praryja, nesvarbu, kokios būtų spalvos.

– Pilkas kalmaras yra liguistas, o baltas – ne šio pasaulio, šmėkla. Sveikas kalmaras turi būti raudonas ar rusvai raudonas, kartais ryškiai oranžinis. Galbūt tave persekioja kokia kalmaro šmėkla – vaiduoklis iš tavo praeities.

Emi sušnypščia pro sukąstus dantis. Džin Hi visada būdavo neįtikėtina, bet šįryt – ypač. Emi brenda gilyn į jūrą, slenka taip pat lėtai, kaip ir sausuma, bet kai bangos lyžteli pečius, ji neria, ir staiga viskas pasikeičia. Ji žuvis, jūra jos namai, ji besvorė, graži. Po banguojančiu paviršiumi staiga užlieja palaiminga tylą, ir ji imasi naršyti uolėtą dugną ieškodama jūros lobių.

Nardymas yra dovana. Šitaip jai sakė motina, kai atėjo jos eilė mokytis amato. Sulaukusi septyniasdešimt septynerių Emi mano pagaliau supratusi, ką motina turėjo galvoj. Amžius jos kūnui nebuvo gailestingas. Šaltais žiemos rytais

viską maudžia, alsiamo vasaros karštyje ji geibsta, kiekvieną mielą dieną organizmo funkcijos gali tiesiog sustoti. Ir vis dėlto ji žino: su skausmu teks galynėtis tik tol, kol galėsianti panirti į vandenį, nes vandenyje nukris visi senatvės pančiai. Nesvarumas apmaldo pasiligojusio kūno skausmus. Kaskart nerdama ieškoti vandenyno dovanų, ji sulaiko kvapą bent dviem minutėms, ir tai – lyg meditacija.

Tose gelmėse tamsu – aštuoniasdešimties, šimto pėdų gilumoje po bangomis. Jausmas toks, lyg grimztant į bedugnes iščias, o vienintelis garsas, dundantis ausyse – lėtas, ritmingas jos pačios širdies plakimas. Saulės spindulių atšaižos pluoštais rėžia vandenį, senos Emi akys greitai apsipranta su miglota prietema. Ji neria galva žemyn, įsitempusi visu kūnu, ieškodama pažįstamo medžioklės plotų rifo. Užtat galva atsipalaidavusi, joje likusi tik viena mintis: ką rasianti dugne, kai ji pasieks. Lėtai slenka sekundės, o paskui į jos vienatvę prasiskverbia balsas.

Tu dabar miegok, įkalbinėja balsas, romus ir tykus it veidą švelniai glostanti ranka. Nebesilaikyk įsikibusi šio gyvenimo, paleisk. Emi spėja sustoti, vos neįsirėžusi į uolėtą vandenyno dugną. Čia ir praverčia ilgametė patirtis. Emi išguja balsą iš savo minčių, prisiverčia sutelkti žvilgsnį.

Išžvalgiusi kelis siūbuojančių jūržolių kuokštus, už kelių metrų ji pastebi raudoną aštuonkojį, persekiojantį mėlyną krabą. Krabas, užjutęs pavojų, kuduliuoja į šoną, bet aštuonkojis gudrus, slepiasi uolėto dugno plyšyje. Krabas stabteli, vėl ima knistis mitalo. Aštuonkojis iškiša dvi kojas, jos tįsta dugnu lyg jūržolės, ilgėja, siekdamos vis toliau, kol išnyra visas apskritas kūnas su stirksančiais į šalis čiuptuvais it

stipiniais. Vanduo sujuda, susidrumsčia – aštuonkojis stveria krabą ir šmurkšteli atgal į savo plyšį. Emi šiais metais tokį tragišką spektaklį jau buvo mačiusi daugybę kartų. Ji jaučia, koks artimas jai tas aštuonkojis mūšius liudijančiais randais išmargintu kūnu. Vienas čiuptuvas trumpesnis už kitus – tikriausiai aštuonkojui kažkada yra pavykę sėkmingai ištrūkti iš didelės bėdos. Bet čiuptuvas, skirtingai nei luošoji Emi koja, ataug, koks buvęs, tarsi nieko nė nebūtų atsitikę.

Netoli aštuonkojo plyšio įsitaisęs pulkelis jūros ežių – Emi peiliu nugremžia juos nuo akmens. Ją užjutęs aštuonkojis pliuropelti juodo rašalo debesį, ir tas povandeninių dūmų tumulas apgaubia jo plyšį. Ji ranka išsklaido juodulį ir akimirką pirštų galiukais užkliudo minkštą, korytą kūną. Staigiai atitraukia ranką prie krūtinės ir šauna viršun, į paviršių, ir dar išvysta sprunkantį aštuonkojį, jis išnyksta murkšliname horizonte.

Kol Emi išnirusi gaudo kvapą, Čo Sun ją išbara:

– Kodėl kitąsyk nepasmeigus jo peiliu? Ponas Li dosniai sumokėtų už tą aštuonkojį, o tu visada leidi jam pasprukti. Šitoks nuostolis.

Moterys nardydamos stebi vienos kitas. Per ilgą įpranta nuolat dirščioti į esančias arčiausiai, kad ištikus kokiai bėdai suskubtų į pagalbą. *Mulsum*, vandens kvėpsnis, henajo reiškia tikrą mirtį, šiais metais jau dvi taip ir pražuvo. Vis dėlto Emi nebenori, kad kitos nenuleistų akių ir nuo jos. Ji nė kiek netrokšta užsibūti gelmėje per ilgai, kol pritrūks kvapo. Galbūt Čo Sun laukia, kada galės užimti Emi vietą, perimti jos nardymo teritoriją, galbūt laukia, kada pati galės pasinaudoti proga atimti gyvybę senajam aštuonkojui.

– Palik ją ramybėj, – griežtai taria Džin Hi.

Čo Sung gūžteli ir elegantišku kūliavirsčiu neria gilyn, beveik neištėškusi nė pūrslo, lyg jūros liūtė.

– Ji paprasčiausiai pavyduliauja, ir pati žinai, – sako Džin Hi ir išsipučia vandenį iš šnervės.

– Bet tu irgi manai taip, kaip ji, – sako Emi.

– Aišku, nemanau, – atkerta Džin Hi užversdama nosį aukštyn. Paskui pasitaiso savo žaliajį tinklelį, moliuskų kiau-kutai sutarška.

– Nieko tokio, jei ir manai. Pati žinau, kad neprotingai elgiuosi. Ir vis tiek atrodo negražu griebti tą aštuonkojį. Jis – lyg koks senas draugas.

– Senas draugas, na žinoma! – Džin Hi nusijuokia, springdama jūros vandeniū. Tykšteli debesį pūrslą Emi pūsen ir palinguoja galvą. Abi drauge vėl neria į gelmes grandyti nuo uolų laimikio.

Pripildžiusi gal ketvirtį tinklelio, Emi išneria pailsinti plaučių. Šiandien jaučia juose įtampą, o ir plaukioti sekasi ne taip sklandžiai, kaip paprastai. Kažkas jaukia mintis. Greta išneria Džin Hi.

– Gerai jautiesi?

Emi nužvelgia dangų, užsižiūri saulėtekio pusėn. Saulės kamuolys kybo virš pat horizonto. Netrukus jis švystelės dangaus skliautu aukštyn, o jūra pabus, jos vandenį ims raižyti išibrovėliai žvejai su savo motorinėmis valtėmis ir tinklais. Balsas jos galvoje tyli. Vieninteliai garsai – tik bangelių, laižančių jos plūdūrą, teškenimas, laibi, trūksmingi bičiulių *sumbi* – švilpčiojimai, kai jos, vos išnirusios, kaskart išpučia iš plaučių užsilikusį orą, ir ryto danguje sklandančių jūros

paukščių krykavimas. Ji atsigręžia į Džin Hi, sugauna šios žvilgsnį.

– Tu jau? Taip anksti? – klausia Džin Hi.

– Taip, jau metas. Nuneši mano laimikį į turgų?

– Žinoma. Sėkmės tau, – sako ji ir trumpai mosteli ranka: *sudie*.

Emi linkteli ir plaukia į krantą. Slysta vandenimis mėgau-damasi iš motinos gauta dovana. Rodos, ištisi tūkstantmečiai praslinko nuo anų laikų, kai ji dar tik mokėsi nardyti. Atverti praeitį pernelyg skausminga, ir ji nugina prisiminimą į šalį. Pasielia krantą ir pradeda vargingą kelionę atgal į savo lūšną. Sausumoje sunkūs kūno audiniai svarina liaunus jos kaulus. Užkliuvusi už akmens ji klupteli, bet išlaiko pusiausvyrą.

Vėjo nešamas artėja plonas debesų šydas, viskas aplinkui vėl nupilksta. Emi staiga pajunta savo amžių, negana to, ant pečių lyg užritinta dešimt papildomų metų. Ji stabčioja po kiekvieno atsargaus žingsnelio pirmyn, nes kairė koja nespėja paskui dešiniąją. Lėtai kiūtindama pakrante, Emi lygina save su jūros dugnu ropojančiu mėlynuoju krabu. Kas žingsnį ji vis suranda kojai atramą tarp akmenų, lėtai ir atsargiai, nes puikiai žino: bet kas gali atsitikti per vieną akies mirksnį. Bet šiandien jos, skirtingai nei krabo, senasis aštuonkojis nepristvers. Jai reikia kai kur atsidurti, o laikas nėra jos sąjungininkas.

Hana

Čedžu sala, 1943-ųjų vasara

Japonų kareiviai įverčia Haną į sunkvežimio kėbulą, kur jau tūno dar keturios mergaitės. Dviejų iš jų veiduose šviečia mėlynės. Matyt, tuodvi bandė priešintis. Visos važiuoja tylėdamos, priblokštos ir išsigandusios. Hana vogčia dirsteli į jas svarstydamą, gal bus pažįstamos, gal matytos turguje. Dvi jų atrodo gal keleriais metais vyresnės už ją, viena – daug vyresnė, o ketvirtoji – daug jaunesnė. Ji Hanai primena mažąją sesutę, ir Hana įsikimba tos minties. Mergaitė atsidūrė šitame sunkvežimyje todėl, kad neturi vyresniosios sesers, kuri ją išgelbėtų. Hana mėgina pasiūsti jai paguodos kupinų minčių, bet mergaitės skruostais vis tiek rieda ašaros. Pati Hana nieku gyvu neleidžia sau pravirkti. Nenori, kad kareiviai matytų, kaip jai baisu.

Sunkvežimis atvažiuoja prie kaimo policijos nuovados kaip tik tuo metu, kai vakaro saulė pasislepia už jos stogo. Išvydus nuovadą, keleto mergaičių akys sužimba. Hana žvelgia į nedidelį pastatą, primerktos akys virsta plyšeliais. Ten nėra nieko, kas galėtų jas išgelbėti.

Prieš ketverius metus jos dėdė buvo pašauktas kautis už japonų imperatorių su kinais. Pirmiausia jis turėjo prisistatyti į šitą pačią policijos nuovadą. Oficialias pareigas čia ėjo vos keletas korėjiečių, o ir tie patys – prijaučiantys japonų vyriausybei: ištikimi jai, linkę išduoti savo pačių tautiečius. Jie privertė Hanos dėdę tapti kareiviu ir kovoti už šalį, kurią jis niekino.

– Jei nepavyksta numarinti mūsų badu, tuomet jie žudo mus mūsų lauke. Jie siunčia jį į tikrą mirtį. Girdi mane? Jie nužudys tavo jaunylį brolių! – šaukė Hanos motina tėvui, kai paaiškėjo, kad dėdė išsiunčiamas kariauti į Kiniją.

– Nesijaudink, sugebėsiu savim pasirūpinti, – pažadėjo dėdė ir pašiausė Hanai plaukus. Jos sesutei įžnybo į skruostuką ir nusišypsojo.

Motina papurtė galvą, įniršis tvoskė nuo jos pečių lyg garas nuo verdančio katilo.

– Ne, tu nesugebėsi savim pasirūpinti. Tu dar beveik nė ne vyras. Nevedęs, neturi vaikų. Jie siekia mus išnaikinti šitame kare. Galiausiai šioje šalyje korėjiečių išvis nebeliks.

– Užteks, – ištarė Hanos tėvas taip tyliai, kad visi iškart sukľuso.

Jis primygtinai žiūrėjo į Haną ir jos seserį. Motina atsi-grėžė į jį ir įsitempė, rodos, pasiruošusi užsipulti nauja žodžių kruša, bet paskui pasekė jo žvilgsnį. Veidas staiga persikreipė, ji susmuko ant kelių, apglėbė save abiem rankomis ir klūpodama ėmė linguoti pirmyn atgal.

Hana iki tol niekad nebuvo mačiusi motinos šitaip darrant. Motina visada buvo stipri, pasitikinti savimi. Hana net būtų pavadinusi ją tvirta, kaip tvirta yra vandenyno slėgiui nepasiduodanti uola – švelni paliesti, bet nepalaužiama. Vis

dėlto tą dieną ji pasirodė pažeidžiama kaip maža mergaitė. Hana nusigando ją tokią pamačiusi ir apgraibomis susirado sesers ranką.

Tėvas priėjo prie motinos, apkabino. Jiedu siūbavo drauge, vienas šalia kito, kol motina galiausiai pažvelgė į jį ir pasakė kai ką, ko Hana niekada nebepamirš:

– Kai jo nebebus, kas dar liks? Ką dar jie galės atimti?

Dėdė užtikrintu žingsniu patraukė į policijos skyrių, ant peties užsimetęs krepšį su drabužių pamaina ir jos motinos kruopščiai paruoštu maisto ryšulėliu. Jis narsiai išvyko į karą ir po šešių mėnesių žuvo priešakinėse fronto linijose.

Hanos vaizduotėje iškyla jaunas jo veidas. Jis žuvo devyniolikos. Jai, dvylikametei, atrodė toks senas. Dėdė jai atrodė jau suaugęs vyras, nes buvo gerokai už ją aukštesnis ir kalbėjo žemu balsu. Bet dabar ji supranta, kad jis buvo gerokai per jaunas mirti. Tikriausiai buvo taip pat apimtas baimės, kaip ir ji dabar. Baimės, skausmingai pulsuojančios rankose ir kojose it elektros iškrūviai. Nežinomybės baimės. Baimės, kad jau niekad nebeišvys tėvų. Baimės, kad sesutė liks viena jūroje. Baimės mirti svetimame krašte. Japonijos armija pasiuntė į namus dėdės kardą, japonišką kardą, ir Hanos tėvas šveitė jį į jūrą.

Sėdėdama sunkvežimyje prie tos pačios policijos nuovados, Hana supranta anuomet motiną apėmusį netekties jausmą. Nenori galvoti apie motiną, galbūt ir vėl susmukusią ant grindų ir beviltiškai linguojančią dabar, atėjus ir Hanos eilei išvykti į karą.

– Išlipt! – įsako kareivis, nuleisdamas užpakalinį kėbulo bortą.

Jis vora gena mergaites į nuovadą. Hana pasirūpina neatsidurti nei pirma, nei paskutinė. Viliasi, kad belaisvių eilėje, kaip žuvų guote, per vidurį saugiausia. Nuovadoje tylu. Hana niekaip neįstengia pažaboti drebulio. Jūros vandenyje išmirkę plaukai vis dar drėgni, o nardymo kostiumas slepia ne kažin kiek kūno. Apglėbusi save abiem rankomis, ji iš paskutiniųjų stengiasi nekalti dantimis. Tyla – štai ko ji siekia, kad galėtų virsti nematoma.

Policijos seržantas, sėdintis prie registratūros stalo, nužvelgia merginas ir linkteli jas pristačiusiam kareiviui. Jis korėjietis, japonų rėmėjas, išdavikas. Jis joms nepadės. Paskutinė vilties kibirkštėlė gęsta merginų veiduose, visos nudelbia akis į ruožus neseniai išvaškuotose grindyse. Budintysis seržantas liepia merginoms surašyti į žurnalą savo vardus ir pavardes, taip pat – amžių ir tėvų profesiją. Hana paplūdimyje jau pamelavo Morimoto, kad jos artimieji mirę, ir dabar sudvejoja nenučiuokdama, kaip laikytis to paties melo.

Prie stalo sėdintis pareigūnas jos nepažįsta, bet gali pažinoti jos tėvus – mažų mažiausiai atpažinti pagal japonišką pavardę, Hamasaki. Hanos motinos korėjietiška pavardė – Kim, o tėvo – Džang; ištekėjusios moterys visada pasilieka savo pavardę. Dvi merginos prieš ją, siekdamos įtikti kareiviams ir pasirodyti paklusnios, užrašo okupantų joms pirmas japoniškas pavardes, bet Hana įitaria, kad tokioms gudrybėms – jau per vėlu. Tad ji sujungia tėvų pavardes į vieną ir užrašo: *Kim DžangHa*. Viliasi, kad ta pramanyta pavardė sutrukdyt jiems išsiaiškinti, jog jos artimieji dar gyvi, ir galbūt grįžti atimti iš tėvų ir sesers. Dar krebžda šiočia tokia vilties kibirkštėlė, kad tėvai sąrašuose pamatys įrašytą

tą pavardę ir susigaudys, kad jos čia būta. Ši paskutinė viltis ir leidžia jai neprarasti drąsos.

Užrašiusios vardus, merginos nuvedamos į nedidelį kabinetą. Rusvos, apsilaupiusios sienos iškljuotos propagandiniais plakatais, skelbiančiais privilegijas savanoriams, talkinantiems japonams kare. Panašiais plakatais išpuoštas ir turgus, kur henajo ir žvejai pardavinėja savo kasdienį laimikį tiek kaimiečiams, tiek japonų kareiviams. Žmonės plakatuose pavaizduoti besišypsantys, blizgančiomis japoniškėmis akimis. Hanai tie, iš plakatų, niekada nepatiko. Per daug primena dirbtines turgaus prekeivių išraiškas, kurias jie nutaiso kaskart, vos kokiam kareiviui prisiartinus prie jų prekystalio.

Hanos tėvas – vienintelis iš jai pažįstamų suaugusiųjų, nesugebantis užsimaukšlinti tokios dirbtinės išraiškos. Iš jo akių aiškiai, negailestingai plieskia neteisybės dėl jaunilio brolio žūties atspindys. Kai tik koks kareivis prieina prie jų šeimos prekystalio ir imasi knaisioti jūros gėrybes šautuvo buože, anksčiau ar vėliau jo žvilgsnis užkliūva už tėvo veido, ir jis pamiršta, ko atėjęs. Pirštai suvirpa, ir kareivis suglumęs spūdina sau, neprataręs nė žodžio.

Hanai tokią keistą permainą teko matyti ne sykį ir ne du, ir ji kaskart susimąstydavo, ką japonų kareiviai įžvelgia jos tėvo akyse: ar vien tik skausmą, ar ką nors daugiau, galbūt ką nors grėsmingo. Nejaugi prieję kareiviai išvysdavo žvejo akyse atsispindinčią greitą savo pačių mirtį? Hanai būdavo malonu lydėti akimis protekine tolstantį kareivį, lyg nuplikytą kokiais burtais.

Stovėdama su kitomis merginomis ankštame kabinete, apsupta plakatų, iš kurių į ją žvelgia ištikimi valdiniai dirb-

tinėmis išraiškomis, Hana kaip įmanydama stengiasi pati sutelkti rūstybės įkarštį veide, kad bet kuris kareivis, vos pažvelgęs į ją, spūdintų šalin nutvilkytas jos akių liepsnos. Galbūt ir ji yra apdovanota tėvo burtų galia. Tokia mintis pakursto mažytę viltį.

– Štai, apsirenkit, tik mikliai! – rikteli vienas kareivis. Ir padalija visoms drabužius: po smėlio spalvos suknelę, nailonines kojines, baltas kelnaites ir medvilninę liemenėlę. Suknelių sukirpimas šiek tiek skiriasi, bet visos siūtos iš tos pačios medžiagos.

– Kam mums jų reikia? – sukužda viena merginų, neužmiršdama, kad kareivių akivaizdoje dera kalbėti tik japoniškai.

– Tikriausiai uniformos, – atsiliepia kita.

– O kur mus veš? – baugiai klausia mergaitė, kuri Hanai pasirodė ne ką vyresnė už seserį.

– Tikriausiai į Moterų patriotinės tarnybos korpusą. Mano mokytoja minėjo, kad jie ima naujokes savanores, – paaiškina mergina šalia Hanos. Atrodo pasitikinti savimi, bet vis tiek nervingai virpa.

– Savanores – ką daryti? – pagaliau išspaudžia Hana. Jos gerklė perdziūvusi, balsas gergždžia.

– Nešnekėt! – užrinka kareivis ir kumščiu bilsteli į duris. – Liko dvi minutės.

Merginos skubomis apsirengia ir sustoja į eilę pasienyje. Durims atsivėrus visos atšlyja. Vidun įžengia Morimoto, nužvelgia Haną nuo galvos iki kojų, tik paskui panašiai įvertina ir kitas merginas. Jis pristatė ją čionai. Jis kažkur ją išsiunčia. Ji stengiasi įsiminti jo veidą, kad žinotų, ką kaltinti, kai sugrįš namo.

– Gerai. Labai gerai. O dabar eikit, susiraskit batelius, kad tiktų. Paskui – atgal į sunkvežimį, – mosteli joms skubintis pro duris, bet Hana išėiti nespėja – jis pastveria ją už alkūnės. – Apsirengusi atrodai daug jaunesnė. Kiek tau metų?

– Šešiolika, – atsako ji, mėgindama išplėsti alkūnę iš jo gniaužtų, bet jis tik dar giliau subeda pirštus. Nuo staiga siūbtelėjusio skausmo jai pakerta kojas, bet ji neišleidžia nė garso.

Jis, rodos, svarsto atsakymą, įdėmiai stebėdamas jos pastangas nesurikti. Hana panarina galvą, bet jis kilsteli jos smakrą ir priverčia pažvelgti į akis. Jis gerte geria ją žvilgsniu, lyg mėgindamas numalšinti nenumalšinamą troškulį.

– Ji važiuos su manim, – ištaria ir paleidžia ją.

Koridoriuje prie durų stovintis kareivis saliuotuoja ir nusiveda Haną susirasti batelių, šie sukiožę, numinti. Atsišliejęs į sieną stovi kažkoks seniokas, jai einant pro šalį nususuka. Akimirka Haną užlieja panieka dėl tokio jo bailumo, bet tuoj pat jam atleidžia. Baimė graužia juos visus. Kareivis gali sutraiškyti korėjiečiui kaukolę bato kulnu, o jei kiti šeimos nariai mėgins reikalauti atpildo už nusikaltimą, jų namai bus paleisti plėnimis – arba visi išnyks nuo žemės paviršiaus, ir niekas jų daugiau nei regės, nei girdės.

Lauke šaltas vėjas apglėbia merginas sparnais. Tarytum dievai būtų supainioję metų laikus ir vasaros naktį pasiuntę vienišą žvarbos gūšį palaikyti joms draugijos. Stovinčio sunkvežimio variklio burzgimas gožia merginų šliurpščiojimus nosimi ir tylų kūkčiojimą – atitokusios jos jau pradeda suvokti, kad jas išveža iš namų. Hanai nesinori atsiskirti nuo grupės – rodosi, su kitomis vis kiek saugiau. Kareiviui

stumtelėjus ją kabinos link, ji bando priešintis ir lipti į kėbulą paskui kitas.

– Ei, tau ne čia. Tau – ten, – tarsteli kareivis, rodydamas atidarytas kabinos duris.

Kitos merginos taip ir susmeigia akis į Haną, jų veiduose – baimė ir neviltis. Žengdama atvirų kabinos durų pusėn ji pamano išskaičiusi ir palengvėjimą kai kurių akyse – palengvėjimą, kad atrinkta ji, o ne jos.

Hana sėdasi šalia vairuotojo. Sunkvežimio kabinoje nė kiek ne šilčiau nei lauke. Vairuotojas tik dirsteli į ją ir vėl sutelkia dėmesį į tamsų priekinį stiklą, o šalia jos ant sėdynės jau klesteli Morimoto. Nuo jo trenkia tabaku ir alkoholiu.

Jie važiuoja per nakties tamsą tylėdami. Hana, per daug išsibauginusi, kad žvilgčiotų į kurį nors iš abipus jos įsitaisiusių kareivių, sėdi nejudri lyg uola, sustingusi, kad tik ne atkreiptų į save dėmesio. Kareiviai nesikalba tarpusavyje, nekalbina ir jos, bereikšmiai veidais žvelgia pro priekinį langą laukan ir tiek. Jūros pakrantė dingsta iš akių, priešakyje juoduojančiame danguje stiebiasi Halasano ugnikalnis, o paskui ir jis lieka už nugaros – jie pasiekia kitą salos pusę. Vairuotojas nuleidžia lango stiklą, prisidega cigaretę. Į kabiną siūbteli vandenyno kvapas; Hana giliai traukia į plaučius raminančią gaivą, o sunkvežimis darđa žemyn siaurais ke-liukais, vedančiais pakrantėn, prie sąsiaurio, skiriančio salą nuo piečiausio Korėjos pusiasalio taško. Hanai suspazmuoja skrandis, ji prispaudžia delnus prie pilvo, stengdamasi pažaboti šleikštulį.

Apačioje driekiasi uolėtas krantas, o kiek toliau, uoste, Hana pastebi prisivartavusį keltą. Sunkvežimis bilda tuščiu

keliu, variklis kriokia, bet net tokioje ankštoje erdvėje triukšmą gožia Morimoto tyla. Hana jaučia jo rango svorį.

Vairuotojas išleidžia juos netoli priplaukos, atiduoda pagarbą Morimoto ir nurūksta sau. Merginas priima jau kiti kareiviai su sąrašų blankais rankose, paskui nugena į improvizuotą aptvarą priplaukoje, kur spiečiasi ir daugiau merginų. Virš galvų nardo jūrų paukščiai, scena apačioje jiems buvo nė motais. Hana geidžia užsiauginti sparnus ir prisidėti prie laisvai sklidančių skraiduolių. Kareivis garkteli įsakydamą padidėjusiai merginų ir moterų grupei, ir netrukus visos jau vedamos į laukiantį keltą. Nė viena neprataria nė žodžio.

Kopdama laipteliais, vedančiais ant trapo, Hana žvelgia sau į pėdas. Su kiekvienu žingsniu ji vis labiau tolsta nuo namų. Iki šiol dar nė kojos nebuvo iškėlusios iš salos. Suvoikimas, kad yra vežama į kitą šalį, sukausto siaubu, jos kojos sustingsta, atsisako žengti dar bent vieną žingsnį. Jei įlipianti į šitą keltą, tikriausiai jai jau niekad nebelemta išvysti savo artimųjų.

– Judinkis! – aprėkia ją kareivis.

Iš paskos einanti mergina stumteli ją pirmyn. Jokios kitos išeities nėra. Hana vėl pajuda, mintyse tylomis su viasis atsisveikina. Su sesute – jos ilgėsis labiausiai, bet jaučiasi dėkinga bent už tai, kad pavyko išgelbėti jaunylę nuo šitos lemties, kad ir kur ji nuvestų. Motinai palinki saugiai nardyti. Tėvui – drąsos jūrose, bet slapčia dar išsako troškimą, kad jis ją surastų. Įsivaizduoja mažytę jo laivę, skriejančią bangomis keltui įkandin, tėvą, pasiryžusį susigražinti ją namo. Nors tuo patikėti net vaizduotė bejėgė, Hana vis tiek karštai šito trokšta.

Po kelto deniu įrengtos ankštos kajutės; Hana ir kitos merginos iš sunkvežimio sugenamos į vieną jų, kur jau grūdasi gal trisdešimt belaisvių. Visos vilki panašias uniformines sukneles, visų veiduose atsispindi tokia pat baimė. Keletas kišenėse turėjo šiokio tokio maisto ir dabar su visomis dalijasi. Vienas kitas kareivis jų pagailėjo kelyje, pasiūlė bent kokį kasnį kirminui numarinti: ryžių rutuliukų, džiovinto kalmaro atraižų pakramtyti, viena mergaitė netgi gavo kriaušę. Dauguma per daug susikrimtusios, kąsnis joms stringa gerklėje, tad guodžiasi bent atiduodamos maistą kitoms. Hanai ryžių rutuliuką pasiūlė jauna moteris, iš pažiūros gal dvidešimties, ne mažiau.

– Ačiū, – padėkoja Hana ir bando dantimis gremžti sukietėjusius ryžius.

– Iš kur tu? – klausia moteris.

Hana neatsako, dar nenumano, ar išvis turėtų su kuo nors kalbėtis. Nežino, kuo galėtų pasitikėti.

– Aš gyvenu prie Halasano ugnikalnio, pietų pusėje. Nežinau, kodėl aš čia, – kalba moteris, nesulaukusi Hanos atsakymo. – Sakiau jiems, kad esu ištekėjusi. Mano vyras – jis kare, kaunasi su kinais. Turiu būti namie, kad gaučiau jo laiškus. Kam įteiks jo laiškus, jeigu manęs nebus? Sakiau jiems, kad esu ištekėjusi, bet... – Akimis ji meldžia supratimo, bet Hana negali jai padėti. Ji nieko nesuprato.

Įsiterpia kitas balsas:

– Kodėl jie tave išsivežė, jeigu tu ištekėjusi? Ar tavo vyras įlindęs į skolas? – Nedidelė grupelė apspinta ištekėjusią moterį.

– Ne, jis neturi jokių skolų.

– Arba tu nežinai, – atsiliepia dar viena moteris.

– Juk ji pasakė, kad jis neturi skolų. Jis kare.

Savo nuomonę suskanta išsakyti ir kitos, netrukus klausimai išauga į karštą diskusiją. Jaunesnės merginos vengia kištis, Hana irgi pamėgina atšlyti, su tyliosiomis jai ramiau. Jos sėdi baimės kupinomis akimis, o kajutė vis labiau tvinsta vyresniųjų pykčiu ir nesugebėjimu suprasti.

– Tai kodėl *jos* čia, jeigu tai skolininkų keltas? Juk jos dar vaikai.

– Į skolas įklimpę jų tėvai, – pareiškė kažkuri.

– Taip, žinoma, jos tiesiog buvo parduotos lygiai taip pat, kaip ir mes.

– Netiesa, – prasižioja Hana, jos balsas virpa nuo pasipiktinimo. – Mano motina ir aš, mes – henajo. Jokiam vyrui mes neskolingos. Vien tik jūra galėtų iš mūsų reikalauti skolos.

Kajutėje staiga stoja tylą. Kelios iš vyresniųjų moterų nustemba išgirdusios tokią jauną mergaitę kalbančią taip svariai – taip jai ir pasako. Jaunesniosios pasislenka arčiau Hanos, lyg vildamosi sugerti šiek tiek jos stiprybės. Hana sėdasi apglėbusi save abiem rankomis, atsišlieja į galinę sieną. Kelios mergaitės paseka jos pavyzdžiu. Sėdi tylėdamos; Hana svarsto, kokia lemtis jų tyko pasiekus krantą. Ar kareiviai išveš jas į Japoniją, o gal kur nors į Kinijos gilumą, kur verda mūšiai?

Hana mintyse perkračinėja kelionės smulkmenas, kai sėdėjo sunkvežimio kabinoje suspausta tarp dviejų kareivių. Vairuotojui ji buvo tuščia vieta, jis niekaip neparodė išvis žinąs ją esant, užtat Morimoto, atrodė, pastebi kiekvieną jos

krustelėjimą. Jeigu ji pasijudindavo, pasijudindavo ir jis, jei ji kostelėdavo, jo alkūnė paliesdavo jos ranką. Jo kūno judesiai, net kvėpavimas – viskas atitiko jos, lyg jie būtų veikę vienu ritmu. Jai prireikė pasitelkti visą savitvardą, kad susilaikytų nepažvelgusi į jį – neatsilaikė tik vieną kartą.

Jis prisidėgė cigaretę ir liepsnelės kaitra nutvilkė jai skruostą. Pabūgusi, kad gali nudegti, ji kryptelėjo galvą ir jų žvilgsniai susidūrė. Jis visą laiką stebėjo ją, laukė, ar ji nepažvelgs. Ji išsistebeilijo į jį, tyrinėjo jo veidą, kol galiausiai jis išpūtė dūmų tumulą jai į akis. Užsikosėjusi ji staigiai nususuko ir vėl užsižiūrėjo pro priekinio lango stiklą.

Keltas lėtai slenka sąsiauriu, siūbuodamas nerimstančiose bangose, ir Hanai ima vartaliotis skrandis. Ji užsisvajoja, kad yra visai ne kelte, o nardo po vandenyno bangomis, plaukia atgal namo. Priešais lyg gyvos šmėkšteliai siaubo kupinos sesers akys. Hana užsimerkia. Ji išgelbėjo seserį nuo šios kelionės į nežinią. Sesuo dabar bent jau saugi.

– Kaip manai, ar jie išveš mus į Japoniją? – klausia viena mergaičių.

Hana atsimerkia, jusedama į ją smingančius kitų žvilgsnius. Nužvelgia lūkesčio kupinus jų veidus nesumodama, kodėl šito klausinama jos.

– Nežinau, – ištaria lyg atsiprašydama.

Susitraukusios, lyg nugrimzdusios į save merginos linguoja drauge su siūbuojančiu keltu. Hana jaučiasi bejėgė jas paguosti. Atmintyje sukrebžda šen ten kaime nuklausytos nuogirdos. Pagrobtos mergaitės niekad nebegrižta namo. Sielvartaujantiems mergaičių tėvams niekas neatsiunčia kardo su dėkingumo laiškeliu. Mergaitės tiesiog pradingsta. Na-

mus pasiekia tik gandai – gandai, kuriais nieku gyvu nevalia dalytis su likusiais vaikais.

Neilgai trukus po to, kai tapo visateise henajo, Hana nu- girdo turguje kalbantis dvi moteris; prislopintais balsais jos kuždėjosi apie vieną kaimo mergaitę, kuri buvo rasta šiaurini- nėje salos pakrantėje.

– Ji visai pasiligojusi, o nuo *išprievertanimu* pamišo, – kal- bėjo viena moteris, ir Hana sukľuso. Ji nesuprato, ką tas žo- dis reiškia. Atsargiai pasislinko artėliau vildamasi, gal moteris paaiškins.

– Tėvui teko paslėpti ją namuose. Ji dabar visai paklaiku- si... kaip laukinis žvėrelis.

Antroji moteris tik liūdnei palingavo galvą. Panarino akis ir tarė:

– Niekas dabar jos neims, net jei kaip nors pasitaisys. Vargšė mergaitė.

– Taip, vargšė mergaitė ir vargšas jos tėvas. Gėda anksti nuvarys jį į kapą.

– Sunki jam teko našta.

Moterys dar valandėlę kalbėjosi, guosdamos mergaitės tėvą, lyg jis būtų buvęs šalia ir girdėjęs jų šnekas. Hana visai sugľumo. Nuo ko mergaitė galėjo paklaikti, kas gali jos tėvą anksti nuvaryti į kapą? Tą pat vakarą Hana užvertė klausii- mais motiną.

– Kur tu išgirdai tą žodį? – užsipulė ją motina, lyg Hana būtų šiurkščiai prasižengusi.

– Turguje moterys kalbėjosi apie mergaitę, kurią buvo pagrobę kareiviai.

Motina atsiduso ir nusigrėžusi nuo Hanos vėl susitelkė į

adinį. Jos sėdėjo tylėdamos, Hana stebėjo, kaip motina taiso įplėštas nardymo trumpikes. Adata svaiginančiu greičiu nirdavo į siuvinį ir vėl išnirdavo, Hanai net raibo akyse. Kad ir ką paimdavo į rankas, viską Hanos motina darydavo nuostabiai tiksliai. Ji buvo neprilygstama nardydama, siūdama, gamindama valgi, tvarkydamosi, adydama, triūsdoma darže.

– Tikriausiai tu ir pati nežinai, ką tai reiškia? – Hana gūžtelėjo pečiais – žinojo šitaip išvesianti motiną iš kantrybės ir priversianti atsakyti į klausimą.

– Jeigu aš tau pasakysiu, savo žodžių jau niekaip nebeatsiimsiu. Manai, tu jau tikrai pasiruošusi sužinoti? – Motina neatitraukė žvilgsnio nuo adinio rankose ir paliko klausimą kyboti tarp jų lyg audros debesį.

Hana iš tiesų norėjo sužinoti. Nusipelnė sužinoti. Šiaip ar taip, jau buvo visateisė nardytojų bendruomenės narė, tad jai kasdien jūroje grėsė tie patys pavojai, kaip ir joms: audros, rykliai, grėsmė nuskesti. Nuolat rizikuodama gyvybe, ji subrendo – tiek kūnu, tiek dvasia buvo beveik suaugusi moteris. Subrendo tiek, kad keletas netoliese gyvenančių vaikinių kartkartėmis net ir užsimindavo apie vedybas, jai einant paplūdimiu pro šalį – taip, kad ji išgirstų.

Vienas iš jų jai net atrodė trupučiuką įdomesnis už kitus. Iš pulkelio bendraamžių buvo pats aukščiausias, tamsiausios odos, bet šviesiausiomis akimis ir labiausiai švytinčia šypseną. Be to, jis atrodė jai ir pats protingiausias, nes, skirtingai nei jo bičiuliai, susilaikydavo nešūkavęs jai pavymui. Užtat kur buvęs, kur nebuvęs, pasirodydavo prie motinos prekystalio ir pakalbindavo jas abi, kol išsirinkdavo prekes. Jo tėvas buvo mokytojas, bet turėjo dirbti žveju, nes mokyklos dabar

į darbą priimdavo tik japonus. Jis turėjo dvi jaunosnes seseris ir dairėsi geros žmonos, mėgstančios bendrauti su mergaitėmis. Hana nežinojo, kuo jis vardu, bet tam metas ateis vėliau. Galbūt tada, kai drauge bus ir tėvas, ir galės paklausti. Ir galbūt tada jie bus pažadėti vienas kitam.

– Taip, – atsakė Hana motinai. – Aš noriu sužinoti.

– Gerai, tuomet aš tau pasakysiu, – tarė motina visiškai bejausmiu balsu. – Išprievartavimas būna tada, kai vyras priverčia moterį su juo sugulti.

Hana išraudo, o motina kalbėjo toliau:

– Bet kai mergaitę prievartauja kareiviai, tai ne šiaip tik vienas veiksmas. Ta pagrobtoji buvo priversta sugulėti su daugybe, daugybe kareivių.

– Kodėl jie šiaip elgiasi? – sugebėjo išspausti Hana, nors veidas jau tirštai išraudo.

– Japonai tiki, kad tai padės jiems mūšiuose. Padės laimėti karą. Jie mano turintys teisę išlaisvinti energiją ir patirti malonumą net būdami taip toli nuo namų, nes rizikuoja gyvybėmis dėl imperatoriaus fronte. Jie taip tvirtai tuo tiki, kad grobia mūsų merginas ir išvežioja po visą pasaulį. Šita mergaitė buvo parsiūsta atgal, jai pasisėkė.

Ji pažvelgė į Haną, tirdama šios reakciją, o kai Hana nieko nebesakė, atsistojo ir padavė jai nardymo trumpikes. Hana įbedė akis į tobulą adinį. Hana žinojo, ką reiškia sugulti su vyru, bent jau numanė. Akto niekad nebuvo mačiusi, bet kartais naktimis šį tą nugirdavo, kai tėvai manydavo, kad ji miega. Tykus kuždesys, prislopintas motinos juokas, sprangios tėvo aimanos. Jai niekaip nesisėkė suprasti, ką reiškia tai daryti prievarta, juo labiau – kodėl daugybė kareivių gali

užsimanyti prievarta sugulti su viena mergina vienu metu. Motina pasakė, kad tai sugražintai mergaitei dar pasisekė. Hana nepaminėjo, ką moterys kalbėjosi apie mergaitės tėvą, kurio laukianti ankstyva kapo duobė.

• • •

Kelto kajutės durys atsilapoja, vidun įeina du kareiviai. Žvilgsniu panaršę belaisves, sugriebia vieną merginą, rodos, pirmą pasitaikiusią. Ji rikteli, ir kareivis šeria jai per veidą. Mergaitė, staigaus smūgio priblokšta, tuojau nutyla. Kitas kareivis vis dar nužiūrinėja likusias.

– Mergužėle henajo, eikš čionai, – taria. – Tavęs pageidauja kapralas Morimoto.

Tik išgirdusi balsą, Hana atpažįsta sunkvežimio vairuotoją, bet nekrusteli iš vietos.

– Pasiskubink, eikš čionai, tave kviečia.

Rodos, ima slėgti pats oras. Kitų merginų žvilgsniai dabar, aišku, išdavikiškai krypsta jos pusėn. Baimindamasi, kad pakaks menkiausio krustelėjimo ir išsiduos pati, Hana iš pasakutiniųjų stengiasi tūnoti sustingusi, bet ją pradeda krėsti nevaldomas drebulys. Savaiame aišku, dabar jis tikrai atkreips dėmesį į merginą, tirtančią nuo jo žvilgsnio.

– Tarp mūsų nėra henajo. Turbūt kitoj kajutėje, – sučirpia balsas iš pasienio.

Kitos merginos sušurmuliuoja pritardamos, bet vairuotojo žvilgsnis tuojau vėl nukrypsta į Haną.

– Ne ne, tu, ei, tu, mergaite, eikš čionai! Aš tave prisimenu. Tu ir esi henajo. Eikš su manim, tuojau pat. – Viena jo

ranka nusileidžia ant ginklo dėkle, prikabintame prie diržo. – Nebegaišink man laiko.

Hanai nelieka kitos išėities, tik paklusti. Ji pakyla ir žengia iš saugios kitų merginų apsupties prie kareivio. Sugriebęs už riešo jis nusitempia ją it belaisvę, vedamą sušaudyti. Su kiekviena po keltu praplūstančia banga siauri koridoriai siūbuoja. Hanai tenka laisvą ranka prisilaikyti sienos, kad neparastų pusiausvyros.

– Čionai, – tarsteli kareivis atidarydamas metalines duris.

Hana žengia vidun. Durys užsitrenkia paskui ją. Metalas aidžiai sužvanga, o ji susizgrimba stovinti akis į akį su kapralu Morimoto. Jis neprasižioja, bet vien nuo žvilgsnio jai pašiuorpsta rankos. Hana žingteli atatupsta.

– Gulkis ant lovos, – įsakmiu tonu taria jis. Ir mosteli į atlenkiamą gultą, pritvirtintą prie sienos.

Hana žengia dar žingsnį atgal ir nugara atsiremia į duris. Viena ranka ji aklosiomis graibstosi rankenos.

– Už šitų durų budi du kareiviai, – sako Morimoto. Kalba ramiai, lyg susiklosčiusi padėtis būtų anokia naujiena, lyg jam tai kartotųsi kasdien, bet veide aiškiai matyti geidulys. Ant kaktos sužvilga prakaito lašeliai.

Hana atsisuka ir pažvelgia pro akutę. Jis nemelavo. Du kareiviai tikrai stovi abipus durų, Hana išvelgia jų pečius. Ji vėl atsigręžia į Morimoto.

– Gulkis ant lovos, – pakartoja jis ir žingteli į šalį, kad ji galėtų praeiti. Ji sudvejoja.

– Jei turėsiu sakyti tai dar kartą, pasikviesiu tuodu kareivius, kad prisidėtų prie mūsų, o tau tai bus daug nemaloniau nei būtina, nors iš tikrųjų norėčiau pasilaikyti tave sau.

Kalbėdamas jis išlieka toks pat ramiai valdingas, bet po tuo ramybės luobu Hana jaučia dar kai ką. Jis – lyg ryklys, pasirengęs stverti grobį tamsiose vandenyno gelmėse, tykojantis pasaloje prieš pat šuolį.

Baugi mintis apie dar du kareivius, susigrūdusius ankštoje kajutėje, ją išjudina, ji daro, kas liepta. Morimoto nusi juokia išvydęs, kaip ji susirietė gemalo poza, ir segasi diržą. Hana užsimerkia. Odinė juosta lėtai išslysta iš kelnių kilpų. Nuo žingsnių, artėjančių prie gulto, Hanai šiaušiasi sprando plaukeliai. Ji iš paskutiniųjų grumiasi su poreikiu atsimerkti, tad suspaudžia akių vokus taip kietai, kaip tik sugeba. Krūpteli, prisilietus jo rankai. Jo pirštai nubraukia plaukus jai nuo veido, paglosto skruostą. Dabar jau ji užuodžia jam iš burnos tvoskiantį kvapą. Jis klūpo šalia. Pirštai šliuožia jos kaklu, petimi, perbraukia klubus, sustoja ties keliu. Ji atsimerkia.

Jis stebeilija tiesiai jai į veidą. Išraiškos jai nepavyksta perprasti. Atrodo užkaičius. Hana irgi žiūri į jį ir laukia, kad tuojau atsitiks kažkas baisaus. Jis nusišypso jai, bet akys tuščios. Hana krūpteli jam nė nespėjus pakelti jos sijono.

– Prašau, nereikia... – šiaip taip pralemena ji. Net jai pačiai nuskamba visai silpnai, ir jis nesiliauja.

– Nesijaudink. Kol atvažiuome iki pakrantės, aš spėjau tave neblogai pažinti. Ir tu man pradėjai patikti, netgi labai.

Ji suspurda, mėgindama atšlyti nuo jo pirštų, bet jis sugriebia jos šlaunį ir taip stipriai suspaudžia, kad Hana neištveria neriktelėjusi.

– Tik neversk manęs suplėšyti tavo suknelės, tada turėtum važiuoti į Mandžiūriją nuogut nuogutelė. Ar šito no-

rétum? Dienų dienas važiuoti kareivių pilnu traukiniu, nė skiautele neprisidengusi savo dailaus kūno?

Jo žvilgsnis provokuoja atsakyti. Hana nustoja muistytis, bet pažaboti drebulio neįstengia. Jis vežasi ją į Mandžiūriją. Mandžiūrija – pasaulio kraštas, daug toliau nuo namų, nei aprėpia vaizduotė.

– Gerai.

Gniaužtai atsileidžia; jis lėtai pakelia jai sijoną virš juosmens, paskui nusmaukia naująsias nailonines kojines ir medvilnines kelnaites. Neskubėdamas jas sulanksto, tvarkingai padeda ant gulto krašto. Tada atsistoja ir jai bežiūrint iki kulkšnių nusileidžia kelnes. Ji neįstengia atplėšti žvilgsnio nuo styrančio jo mieto.

– Aš darau tau paslaugą, praimu tave su atida, apie kokią daugumai merginų nėra ko nė svajoti. Kitoms tai paprastai būna kraupi staigmena. O tu dabar bent jau žinosi, ko tikėtis.

Jis užsirioglina ant jos, o ji kuo stipriau užsimerkia. Jo kvėpsnis tiesiai į veidą, krūtinę mygiantis jo svoris – visa tai jį jaučia tamsoje, anapus sumerktų akių vokuų. O paskui jis įsiveržia į ją, su kiekvienu tolesniu smūgiu į skutus draskydamas jos jaunystę. Skausmas – lyg peilio ašmenys, smingantys į jautrius kojų tarpupirščius, bet visa tai vyksta ne tarp kojų pirštų, o kažkur arčiau jos širdies – ir proto.

Nuo įtampos jis dvėsuoja lyg dusdamas, kriūkdamas it kuilys. Ji išivaizduoja jį kaip tik taip – kad jis ir yra juodas Čedžu paršas, gyvenantis pamazgų duobėje už jos namų ir mintantis žmonių išmatomis. Ji išikimba šio regionio, kad vaizduotė nebruktų vaizdinių, ką jis daro iš tikrųjų, nors kiekvienas dūris svilinančiu skausmu persmelkia visą jos esy-

bę. Jo niurgzčiojimai vis dažnėja, kol galiausiai, pritrėškęs ją, jis visas sudreba, lyg staiga apimtas kovulsijų. O paskui su-
glemba drybsodamas ant jos, užspaudęs krūtinę, mygdamas
jos kūną į kietą čiūžinį – Hana beveik nebegali įkvėpti.

Kai Morimoto pagaliau atsistoja, Hana nusigręžia ir su-
siveja į kamuoliuką. Klausosi jo besirengiančio: kelnų šiugž-
dėjimo, į kilpas slystančio diržo čėžėjimo, batų bilsnojimo į
grindis.

– Tu kraujuoji, – sako jis.

Hana pasisuka, dirsteli į jį. Jis rodo jai į tarpukoį. Hana
apsiverčia ant kito šono, pažvelgia į nedidelę kraujo dėmę,
išsklidusią ant paklodės. Pagaugai nubėga nugara. Šmėkšteli
mintis, kad mirtis nebetoli. Hana stipriai suspaudžia kelius.
Morimoto jai nusišypso.

– Viskas buvo kaip tik taip, kaip ir tikėjaisi. Dabar tu –
jau moteris, – praneša jis, atrodo nuoširdžiai patenkintas. –
Apsivalyk. Tada galėsi grįžti pas drauges.

Jis mesteli jai nosinę ir išeina. Suplazdėjusi ore ji lyg švel-
nus gėlės žiedlapis nusileidžia Hanai ant pilvo.